

Arrest

nr. 159 664 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 10 oktober 2011 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 25 februari 2012 treedt verzoekster in het huwelijk met een Syrische onderdaan.

Op 9 mei 2012 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoekster dient op 31 juli 2013 een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving, dit maal als zelfstandige.

Op 28 augustus 2013 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 5 maart 2014 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief tot de burgemeester van Leuven met daarin de vraag, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, aan verzoekster te vragen mee te delen welke activiteiten zij heeft.

Op 20 augustus 2015 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief tot de burgemeester van Hoegaarden met daarin de vraag, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, aan verzoekster te vragen mee te delen welke activiteiten zij heeft. Tevens wordt in deze brief vermeld dat verzoekster ook humanitaire elementen kan voorleggen overeenkomstig artikel 42bis, § 1, 2° en of 3° van de vreemdelingenwet waarmee rekening zou moeten worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier. Deze brief wordt haar op 26 augustus 2015 ter kennis gebracht.

Verzoekster legt een inschrijvingsbewijs voor van de KU Leuven voor het academiejaar 2015-2016 als bachelor in de politieke wetenschappen en de sociologie en een brief van het OCMW dat zij sedert 1 maart 2015 recht heeft op een leefloon.

Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

*Naam: F., K. A.
Nationaliteit :Nederland,
Geboortedatum : (...)1989,
Geboorteplaats: Eindhoven,
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx ,
Verblijvende te: (...).*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende 10.10.2011 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19). Zij verkreeg de E-kaart op 09.05.2012.

Op 31.07.2013 diende mevrouw een nieuwe aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige (bijlage 19). Zij verkreeg nogmaals een E-kaart op 23.09.2013.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve zelfstandige activiteit plaats vond, waardoor de sociale kas op 22.11.2013 de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten.

Betrokkene werd op 05.03.2014 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft.

Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Aan dit verzoek werd door betrokkene geen gehoor gegeven.

Vervolgens werd op 20.08.2015 een tweede opvolgingsbrief verstuurd.

Betrokkene betekende dit schrijven op 26.08.2015 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Mevrouw legde vervolgens volgende documenten voor : een attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene recht heeft op leefloon, een inschrijving en attesten van de Katholieke Universiteit Leuven, een studentenkaart en een attest van ziekteverzekering bij de CM. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan er een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale

bijstandstelsel van het Rijk. Met het attest dd.22.09.2015 van het OCMW van Hoegaarden waarin effectief wordt bevestigd dat betrokkene sinds 01.03.2015 recht heeft op leefloon en dit effectief wordt uitbetaald wordt aangetoond dat betrokkene een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Volgens de gegevens van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene het volledig leefloon als samenwonende ontvangt.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 22.08.2015 (betekend op 26.08.2015) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige bekomen op 23.09.2013 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

6. Aangezien verzoekster nochtans voldoet aan Art. 42bis §2, 4° Vreemdelingenwet; Dat zij op heden een beroepsopleiding volgt aan de Katholieke Universiteit Leuven, zijnde "Bachelor in de politieke wetenschappen en de sociologie";

Dat verwerende partij hiervan nochtans op de hoogte was, daar zij dit aangeeft in haar beslissing dd. 12/10/2015; Dat bovendien verzoekster ingevolge fysieke redenen (burn-out) onvrijwillig werkloos is geworden, waardoor het vereiste verband waarvan sprake in Art. 42bis, §2 4° Vreemdelingenwet niet hoeft aangetoond te worden;

7. Aangezien verzoekster wel degelijk een beroepsopleiding volgt, kan men moeilijk stellen dat de beslissing dd. 12/10/2015 redelijk verantwoord is; Dat verzoekster immers een redelijke termijn de kans krijgen om haar beroepsopleiding (+ in de praktijk) te benutten. In welke mate de beroepsopleiding met vrucht zou zijn beëindigd is daarbij zonder enig belang; Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dan dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de beslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast; Dat in casu men kan stellen dat verwerende partij geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

De beslissing is immers enkel gestoeld op vage veronderstellingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege verwerende partij; Dat geen rekening werd gehouden met de inschrijving van verzoekster aan de KU-Leuven; Dat door een gebrek aan feitengaring, hetgeen men van een zorgvuldig bestuur zou mogen verwachten, de beslissing werd genomen op basis van onvoldoende gegevens zodat men geen zorgvuldige beslissing in concreto kon nemen aangepast aan het individueel geval; Dat verwerende partij louter gekeken heeft naar de feitelijke vaststelling dat verzoekster van 01/03/2015 tot 12/10/2015 een leefloon van het OCMW mocht ontvangen. Verzoekster maakt nochtans alle documenten van haar beroepsstudie over, doch verwerende partij maakt er zich simpelweg van af door te stellen dat er geen relevante documenten werden voorgelegd die eventuele humanitaire elementen aantonen waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het dossier; Dat verwerende partij de plicht had de bezorgde informatie (inschrijving KU-Leuven, etc.) nader te onderzoeken; Dat zodoende de beslissing dd. 12/10/2015 de beginselen van behoorlijk bestuur schendt, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht; Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, zodat zij een grond tot nietigverklaring vormen; De beslissing dd. 12/10/2015 dient dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur".

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt een beroepsopleiding te volgen aan de K.U Leuven en ingevolge fysieke redenen onvrijwillig werkloos is geworden waardoor zij, conform artikel 42bis §2-4° van de Vreemdelingenwet het vereiste verband niet hoeft aan te tonen. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ingevolge fysieke redenen onvrijwillig werkloos is geworden. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat zij sedert 1 maart 2015 een volledig leefloon als samenwonende ontvangt van het OCMW Hoegaarden, waardoor zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Conform artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet kan derhalve een einde gesteld worden aan verzoeksters verblijfsrecht omwille van de onredelijke belasting die zij vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Door uiteen te zetten dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, toont verzoekster niet aan dat verwerende partij verkeerdelijk besloot dat zij ten laste is van het sociale bijstandstelsel. Dit determinerend motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

Uit onderzoek door het RSVZ is eveneens gebleken dat verzoekster geen zelfstandige activiteit uitoefende waardoor de sociale kas met terugwerkende kracht tot 1 augustus 2013 opdracht kreeg haar aansluiting stop te zetten. Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoekster evenmin heeft aangetoond, volgend op de tweede uitnodigingsbrief van het Bestuur, over voldoende bestaansmiddelen te beschikken als student. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007-, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het enige middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. Het enige middel is niet ernstig.”

2.3. Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaand beroepsactiviteit en deze opleiding”.

2.4. Verzoekster beweert in voorliggend verzoekschrift dat zij wegens ziekte onvrijwillig werkloos is geworden, waardoor het vereiste verband waarvan sprake in artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, niet hoeft aangetoond te worden.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster op 28 augustus 2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart als zelfstandige. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Rijksinstituut voor Sociale Verzekeringen voor Zelfstandigen (RSVZ) een onderzoek voerde naar de zelfstandige activiteit van verzoekster waarbij het tot de conclusie kwam dat er geen effectieve zelfstandige activiteit heeft plaatsgevonden, waardoor de sociale kas op 22 november 2013 dan ook de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Zodoende heeft verzoekster geen zelfstandige activiteit uitgevoerd. Verzoekster betwist dit niet.

De vraag rijst dan ook hoe het door verzoekster voorgehouden geval van onvrijwillige werkloosheid, dat volgens haar het behoud van het statuut van zelfstandige zou kunnen betekenen en in welk geval een verband vereist is tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en de opleiding, kan worden vastgesteld bij afwezigheid van een effectieve voorafgaande beroepsactiviteit, nog daargelaten de vraag of een universitaire opleiding een beroepsopleiding is (zie verder).

Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden omwille van medische of daaraan gerelateerde redenen. Er bevinden zich geen medische documenten in het dossier, hoewel aan verzoekster de mogelijkheid werd geboden om alle documenten in te dienen die zij nuttig achtte. Uit het administratief dossier blijkt wel dat verzoekster sedert 1 maart 2015 een volledig leefloon als samenwonende ontvangt van het OCMW Hoegaarden, wat verzoekster niet betwist. Bijgevolg kan verzoekster zich, bij gebrek aan voorgelegd bewijs, niet beroepen op ziekte of ongeval om in aanmerking te komen voor toepassing van artikel 42bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster kan zich evenmin beroepen op artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat zij gestart is met een beroepsopleiding, dat zij onvrijwillig werkloos is en dat er daarom geen band moet worden aangetoond tussen de beroepsopleiding en haar vroegere activiteit.

Waar verzoekster verwijst naar haar vroegere activiteit en dat daarmee geen band moet worden aangetoond, wordt verwezen naar punt 2.4. van dit arrest waarin gesteld wordt dat deze vroegere beroepsactiviteit nooit heeft plaatsgevonden.

Waar verzoekster de mening is toegedaan dat een universitaire opleiding politieke wetenschappen en sociologie een beroepsopleiding is, kan zij niet worden gevolgd. De website www.hvw.fgov.be/nl/soorten-uitkeringen/tewerkstelling/beroepsopleiding geeft als definitie van beroepsopleiding:

“Een beroepsopleiding is een opleiding, voorzien in een overeenkomst afgesloten tussen uzelf en de bevoegde dienst voor beroepsopleiding (VDAB, FOREM, IBFFP of ADG).

Het kan gaan om :

- een door de FOREM, de VDAB, de ADG of Opleiding Brussel (het IBFFP) georganiseerde of gesubsidieerde beroepsopleiding;*
- een individuele beroepsopleiding in een onderneming of in een onderwijsinrichting, erkend door de FOREM, de VDAB, de ADG of Opleiding Brussel (het IBFFP) en aanvaard door de directeur van het werkloosheidsbureau.”*

De universitaire studie die verzoekster volgt, voldoet niet aan deze definitie. Verzoekster kan zich dus in haar middel niet beroepen op artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekster zou menen dat zij in aanmerking komt voor een verblijf als student, dient erop te worden gewezen dat het verblijf van verzoekster werd toegestaan als zelfstandige (artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet). Na informatievraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 augustus 2015 deelde verzoekster mee dat zij ingeschreven is als student aan de KULeuven. In de veronderstelling dat de verwerende partij deze mededeling zou aanvaarden als statuutswijziging, en dat verzoekster als gevolg daarvan zou menen in aanmerking te komen voor een verblijf als student (artikel

40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet), dient te worden opgemerkt dat, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, verzoekster dan overeenkomstig artikel 42bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen onredelijke belasting mag vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat in dat geval een einde kan worden gesteld aan haar verblijf.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de inschrijving van verzoekster aan de KU Leuven, maar heeft geoordeeld dat, omdat verzoekster een volledig leefloon als samenwonende ontvangt, zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster betwist niet dat zij dit volledig leefloon als samenwonende ontvangt en betwist evenmin dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

2.7. Verzoekster voert in dit verband enkel aan dat de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht werden geschonden omdat er een gebrek aan feitengaring is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoekster bij schrijven van 20 augustus 2015, haar ter kennis gebracht op 26 augustus 2015, in de mogelijkheid werd gesteld om overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, mee te delen welke activiteiten zij heeft en humanitaire elementen voor te leggen overeenkomstig artikel 42bis, § 1, 2° en of 3° van de vreemdelingenwet waarmee rekening zou moeten worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier.

Verzoekster legde vervolgens een attest van het OCMW neer waaruit blijkt dat zij recht heeft op leefloon, een inschrijving en attesten van de Katholieke Universiteit Leuven, een studentenkaart en een attest van ziekteverzekering. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk ruim voor het nemen van de bestreden beslissing op 12 oktober 2015, de kans heeft gehad haar stukken over te maken of het bestuur in te lichten over haar eventuele toestand en dat de gemachtigde haar heeft aangeschreven ten einde informatie en feitelijke gegevens aangaande haar verblijfsrechtelijke situatie te vergaren.

Aan verzoekster werd bijgevolg uitdrukkelijk gevraagd om verschillende elementen en informatie voor te leggen. Zij werd bijgevolg in de mogelijkheid gesteld om haar dossier te stofferen met de elementen die zij nuttig achtte. De omstandigheid dat zij dit mogelijk niet volledig heeft gedaan, kan de verwerende partij niet worden aangewreven. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de gemachtigde gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt dan ook niet voor, evenmin als een schending van de hoorplicht.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET